

forordning 1612/68, artikel 7, stk. 2. Det siges her, at vandrende arbejdstagere skal have »samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere«. Begrebet har i praksis udviklet sig til at omfatte alle rettigheder, det være sig med eller uden tilknytning til en arbejdskontrakt, som tilkommer enhver indenlandsk arbejdstager, i det væsentlige på grund af hans objektive status som arbejdstager.

Som følge af denne udvikling er der ikke længere fuldt tilstrækkeligt grundlag for at fastholde det hidtidige synspunkt, hvilket må føre til, at der bør ske en justering af praksis på området. Jeg har derfor efter indstilling fra SUstyrelsen besluttet, at det fremover skal være sådan, at EU-borgere (pendlere), der enten er i et formelt ansættelsesforhold under uddannelsen, og derfor kan betragtes som arbejdstagere, eller er selvstændige, der driver virksomhed i Danmark under uddannelsen, vil kunne få SVU på lige fod med personer, der er tilmeldt folkeregisteret i Danmark. Det vil sige, at de skal opfylde de almindelige betingelser for at kunne få SVU, og der vil ikke i de nævnte tilfælde blive stillet krav om, at uddannelsen er erhvervsqualificerende, eller at der er kontinuitet mellem uddannelsen og beskæftigelsen.

Som en konsekvens af denne praksisjustering har jeg efter indstilling fra SUstyrelsen tillige besluttet, at alle sager, hvor EU-borgere med bopæl i udlandet har søgt SVU siden ordningens start den 1. januar 2001, vil blive genoptaget og vurderet på ny. Det bemærkes, at der er tale om ganske få sager.

Ad spm. nr. S 162

Fra undervisningsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Poul Qvist Jørgensen stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2003-04, forhandlingerne side 954, lød således:

Til undervisningsministeren (8/10 03) af:

Poul Qvist Jørgensen (S):

»Hvorfor kan de tyske medarbejdere ikke ligestilles med de danske statsborgere i forhold til EU-retten eller EØS-aftalen, og hvilke skridt vil ministeren tage, for at få forholdene bragt i orden, således at disse barrierer fjernes?«

Supplerende svar (9/6 04)

Undervisningsministeren (Ulla Tørnæs):

Jeg henviser til besvarelsen af spørgsmål nr. S 161.

Spm. nr. S 4028

Til indenrigs- og sundhedsministeren (25/5 04) af:

Karen J. Klint (S):

»Hvor og hvordan tager ministeren i regeringens udspil til ny sygehusstruktur højde for, at der fremover sikres det rette antal uddannelses- og praktikpladser til f.eks. neurofysiologiassistenter og audiologiassistenter, så sygehusene har det fornødne antal kvalificerede ansatte til disse områder, og hvem skal fremover have ansvaret for disse og tilsvarende uddannelser?«

Begrundelse

I de seneste år er der sket en markant ændring i neurofysiologiassistenters arbejdsfunktioner på de respektive sygehusafdelinger. De løbende strukturtilpasninger på sygehusområdet har betydet, at der har været et skred i neurofysiologiassistenters arbejdsfunktioner, så assistenterne har overtaget dele af lægernes arbejdsfunktioner. Strukturændringerne har derfor visse steder medvirket til, at der er mangel på kvalificeret arbejdskraft, hvorfor området har brug for sikkerhed for, at uddannelsen udvides og ikke glemmes i en eventuel strukturreform. Godkendte sygehuse skal i samarbejde med de private klinikker lave såkaldte kombinationsaftaler. Men sygehusene mangler ressourcer til at uddanne eleverne i praktiktiden, og der er efter de oplysninger, spørgeren er i besiddelse af, endnu ikke indgået sådanne aftaler.

Svar (9/6 04)

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg kan oplyse, at uddannelse af neurofysiologiassistenter og audiologiassistenter er reguleret ved bekendtgørelse nr. 1239 af 18. december 2000 om uddannelse til hospitalsteknisk assi-